

[Parkov.]

Tinget indenfor en vis Tidsfrist. Naar Grundlovens § 61 siger, at enhver Rigsdagsmand kan i det Ting, hvortil han hører, med dettes Samtykke bringe ethvert offentligt Anliggende under Forhandling og derom æske Ministerens Forklaring, saa er det ganske givet, at Meningen har været den, at man indenfor en rimelig Tidsfrist skulde kunne faa et Svar og faa den Oplysning, som man ønskede, og som man var grundlovsmæssig berettiget til at forlange. Det forekommer mig, at Flertallet indenfor Udvalget for Forretningsordenen ikke har set med de rette Øjne paa denne Situation. Selvfølgelig skal Tinget først give sit Samtykke, men naar Tinget har givet sit Samtykke, saa kræver ogsaa efter min Formening den Anseelse, som Tinget ubetinget maa have og maa søge at bevare og om muligt styrke, at saa sker det, til hvilket Tinget har givet sit Samtykke, ogsaa Fyldest, og det vil sige, at selvfølgelig maa en saadan Forespørgsel besvares indenfor en rimelig Tid. Man vil dertil sige: Ja, men der kan være politiske Hensyn, der taler for, at man ikke vil indlade sig paa et saadant Svar. Men naar det er Tilfældet, saa maa det Flertal i Tinget, som er af den Opfattelse, ogsaa aabenbare det rent ud og sige: Vi tillader ikke den Forespørgsel, den kan ikke fremmes. Saa er Tinget paa sin Plads, saa kan Sagen forstaaes af alle, saa har Tinget, som har Retten efter Grundloven, den grundlovsmæssige Ret til at stille Forespørgsler, ogsaa paataget sig Ansvaret for, om en Forespørgsel skal fremmes eller ikke. Jeg vil dog bede ærede Medlemmer lægge en vis Vægt og meget betydelig Vægt paa dette Forhold. Det stemmer efter mit Skøn ikke med Tingets Anseelse, at Tinget stemmer for og giver sit Samtykke til Fremme af en Forespørgsel og saa sidder med Hænderne i Skødet, og Forespørgselen foretages ikke før paa et Tidspunkt, hvor den er ganske uden Betydning. Bærer man sig ad paa den Maade, er denne Bestemmelse i Grundlovens § 61 fuldstændig illusorisk. Vi taler om Tingets Værdighed og Tingets Anseelse, og vi maa alle fra alle Sider være interesseret i, at den hæves saa meget som muligt. Der tales meget om parlamentariske Forhold, og hvorvidt Befolkningen interesserer sig for de parlamentariske Tilstande eller ikke, men det er en given Ting, at hvis ikke Tinget selv interesserer sig derfor, skal det ogsaa nok snart mærke, at Anseelsen ude i Befolkningen er dalende.

Det er af Udvalget foreslaaet, at For-

manden, altsaa den til enhver Tid fungerende Formand, naar Omstændighederne maatte tale derfor, kan give Adgang til en udvidet Taletid. Det er ganske sikkert en Bestemmelse, som det slet ikke bliver saa overmaade behageligt for den fungerende Formand at praktisere, men dog maa den ind, for det har man erkendt fra alle Sider indenfor Udvalget for Forretningsordenen, at der kan være Forhold, der kan være Tilstande, som kræver en længere Tid end den her knapt tilmaalte. Den Adgang er der saa.

Jeg vil derfor mene, at som Forholdene ligger, vil vi kunne gaa med til nogle af de Ændringsforslag, der foreligger, men vi kan ikke gaa med til den Begrænsning af Taletiden, som er foreslaaet, navnlig ikke i den Udstrækning, som det er Tilfældet, for Finanslovsforslaget og Tillægsbevillingslovsforslaget. Vi vilde gerne have haft Spørgetimer indført, men for overhovedet at gaa med til det hele Forslag, maatte vi kræve den Ordning, at en Forespørgsel, til hvilken Tinget har givet sit Samtykke, ikke udsættes til et Tidspunkt, hvor den er ganske uden Interesse baade for Tinget og Offentligheden.

Povlsen: Jeg kan anbefale de Forslag, der er stillet, til Ændringer i Folketingets Forretningsorden. De gaar jo ud paa at søge at skabe Mulighed for at fremme Forhandlingerne her i Tinget stærkere, end det er muligt under den nuværende Forretningsorden. Jeg tror, at Ønsket herom er almindeligt blandt alle Medlemmer her i dette høje Ting, for det kan ikke nægtes, at der spildes megen Tid ved de endeløse Forhandlinger, der ikke saa sjældent føres her i Tinget.

Desværre er det ikke lykkedes at opnaa Enighed om disse Forslag, desværre er det ikke lykkedes at faa det konservative Folkeparti til at gaa med til de indskrænkende Bestemmelser vedrørende Taletiden, som her foreslaas. Det konservative Folkeparti mener, at man her er gaaet for vidt. Jeg forstaaer imidlertid ikke dette. Vil man virkelig naa det Formaal, man tilsigter, at fremme Forhandlingerne her, saa synes jeg ikke, man kan nøjes med at indskrænke Taletiden mindre, end det sker her. Jeg synes, det allerhøjeste, der kan bydes, er det, der foreslaas her; ellers naar man slet ikke det Formaal, som er tilsigtet.

Det er da heller ikke en Tales Længde, der giver Talen Værdi. Jeg er sikker paa, at jo kortere, man kan udtrykke en Me-